

॥ खंड ०८/भाग ॥

॥ ओवी नं. ४४ ॥

॥ कृष्णपुरी ची ओवी ॥

॥ म्हणे रुक्मिणा । विठुरायाची कामिणा ॥

॥ म्हणे रुक्मिणा... । विठुरायाची कामिणा ॥ घृ ॥

॥ सांगी केली सावंगपुरी । येतु केलं भुम्मेवरी ।

अवतार घ्यावे कोण्या घरी ॥ म्हणे रुक्मिणा....

॥ खोटं बोलनं खोटं चालनं । खरं विसरून गेले जन ।

शुद्ध करावं ईमानं ॥ म्हणे रुक्मिणा....

॥ वैत भार झाला पृथक्कीशी । लागल्या असत्याच्या राशी ।

जागा नाही उरली राहण्याशी ॥ म्हणे रुक्मिणा....

॥ भैया भंग झाली पृथक्की । सत्य राई इतके नाही ।

आता राहावे कोण्या ठायी ? ॥ ०४ ॥ म्हणे रुक्मिणा....

॥ तिर तिरभवनी नाश झाला । अवघा सत्य धर्म बुडाला ।

कोणी मानेना कोणाला ॥ म्हणे रुक्मिणा....

॥ न्याहरून पाहावे जगदिशा । कुठेतरी असन सत्य वाचा ।

त्याच भक्ताची पुरवा आशा ॥ म्हणे रुक्मिणा....

॥ हा होय बेचाळीशीचा धुरा । भक्त न्याहाळुन पाहावे जरा ।

मुक्काम करा तयाच्या घरा ॥ म्हणे रुक्मिणा....

॥ आला बेचाळीशीचा धुरा । आपले बोल खरे करा ।

शिपी किनारी लागला झारा ॥ ०८ ॥ म्हणे रुक्मिणा....

॥ ऐकोणीशे बेचाळीशीला । प्रेम भक्तीचे लागले झरे ।

सत्या घरी देव उभे राहीले ॥

॥ विठोबा-रुक्मिणी उभे आंग । खेळ खेळे लेकरांच्या संग ।

कृष्णपुरी चढवला रंग ॥

॥ कृष्ण पुरीची महीमा । येईन अवघ्याच्या कामा ।

अवघे नांदन सुखः धामा ॥ ९९ ॥

भजने :- ॥ संत सुखाचे सावर । बाप रुक्मिणीच्या वर ॥

॥ सुखा साठी म्या भजलासे हरी । सुखः दयाहो महाराजा देहीवरी हो ॥

॥ आम्ही सुखाचे देवा गा तुमच्या रुपाचे ।

व्यान भजतो मायबाप विठ्ठलाचे ॥

॥ ओवी नं. ४५ ॥

सोनेगांव दांडातील रामप्रसाद-हनुमानप्रसाद पाल वंधु यांच्या पाठातील..

॥ कृष्णपुरीची ओवी ॥

॥ सुन सुन रे..। सावंगपुरमे जानेवाले भाई ॥

॥ सावंगपुरमे जानेवाले भाई । सुन सुन रे ..॥ घृ ॥

॥ सावंगपुरमे जानेवाले भाई । बुरे रस्तेसे चलना नही ।

मौत का कुओं खोदा है । वहीही गिर जायेहां ..

बोल भगवत पर देयेंगा ॥

॥ सावंगपुरमे जानेवाले भाई । सोहंस् रस्तेसे चलना कोई ।

किसनजी चुपके बैठा वही । है भगवत मेरा।

कचरोमे गुम गया हिंा ॥

॥ सावंगपुरमे जानेवाले भाई । कभी हिंसा करना नहीं ।
सब घटमे भरा भगवंत वोही । दुजा ना माने..
सब उनके कारखाने ॥

॥ सावंगपुरमे जानेवाले भाई । कभी नशा करना नहीं ।
इसमे तेरी है गमायी । हरी भवतोंकी..
सोहंम् ढोल बजानेकी ॥ ०४ ॥

॥ सावंगपुरमे जानेवाले भाई । कभी मुर्दे पुंजना नहीं ।
भजले अवधुत बादशाही । कभी ना भुले..
किस्मत की चाबी खोले ॥

॥ यह कहना मानो भाई । तुम्हारी हो जायेगी भलाई ।
जन्म मरण की फिकर नहीं । जमानत हमारी...
बत्ती लगाव तन नगरी ॥

॥ तन नगरीमे मन है बंदर । बत्ती लगाव उसके अंदर ।
यहा का भाग जायेगां बंदर । तखत पर धनी..
बैठेंगा आदीमुनी ॥ ०७ ॥

भजने :- ॥ आदीमुनी । तुया वाचुन नाही कोणी । लवकर याहो..॥
॥ आदीमुनी । माझा माथा तुया चरणी । लवकर याहो..॥

॥ ओवी नं. ४६ ॥
॥ कृष्णपुरी ची ओवी ॥

॥ आम्ही धरले अवधुताचे ध्यान ॥

॥ आम्ही धरले अवधुताचे ध्यान । काहो उदास तुम्ही जन ॥ घृ ॥

॥ उदास होण्यास काय कारण? आम्ही नाही छिनले कोणाचे धन ।
आम्हाला देव झाला प्रसन्न ॥

॥ नामी जडले तन-मन । देहे जीव केला अर्पण ।
झालं या भैसरायाचं देणं ॥

॥ राज रोशन करतो आता भजन । या आदीपुरुषाचं सुमरन ।
आमच काय करन कोण ? ॥

॥ मानव जन्मी घातलं त्यानं । कसं सोङ्गु हरी भजन ।
उनीच आड का पडता येवुन ॥ ०४ ॥

॥ तुम्ही नका कर्ज हरीभजन । घ्या तुम्ही पक्के डोळे लावुन ।
उगाच का बसले बहीरे होवुन ॥

॥ कसा पाहान आदीगण । कसे तुम्ही सोडले मोठेपण ।
लक्ष चौ-यांशी भोगनं केलं ॥

॥ हे होय भैसाचं निशाण । ओळखा सत्कृतीची खुण ।
जहांनीरी दिली त्यानं ॥

॥ माझ मीच करतो काम । हृदयी भजतो सदाराम ।
पाहीले इथं सुखःधाम ॥ ०८ ॥

॥ कोणीतरी पहा सुखःधाम । अवघे सोडा खोटे काम ।
जन्म मरणाची पडन फाम ॥ ०९ ॥

भजने :- ॥ या चौ-यांशीची पर । झाली अजवर ।
शुन्य उडवन । नाही राहणार जराभर ॥
॥ कृष्ण महाराज धनी अवधुत ॥